

ТАЄМНИЦЯ ВІДТВОРЕННЯ ТА ГРАНИЧНА ПРИСУТНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ У ФРАНЦУЗСЬКІЙ ФІЛОСОФІЇ ХХ СТ.

Клочков І. В.

кандидат філософських наук,
доцент Національного університету харчових технологій

Становлення індивідуально-особистісних начал у світі залишається актуальними досі у межах історії філософи, полі-дискурсивних практик. Навіть прониклива сутність постмодерністської думки здатна побачити драматичні колізії людського способу буття у світі, зміненому самою людиною, і навіть частково їй непідвладного.

Умови інтелектуального зростання, з одного боку, забезпечують найоптимістичніші прагнення здолати славнозвісний агностицизм, з іншого, наблизитись до нераціональних характеристик дійсності самої особи.

У ХХ ст. були спроби інтелектуального занурення у межі людської суб'єктивності. Нажаль не всі з них виявились позитивними, а також отримали визнання й підтримку громадськості. Сама драматургія життя. без надмірної самозакоханості, делегувала внутрішні претензії самій філософії та метафізиці. Невипадково, у надрах розбурханої історико-культурними колотнечами ідеології ХІХ ст. зароджувалось інше світобачення, більш трагічно навантажене й полемічне. Мова безперечно йде про саму езистенціальну парадигму. Ще під час Другої світової війни, і вже після неї, у самій Франції здійснюється світоглядно-ціннісний поворот до нових реалій буденності. Наприкінці 50-х — початку 60-х років, у сфері мистецько-культурних експериментів наявна кардинальна зміна. Оновлюється творча богема та інтелігенція представлена діяльністю Б. Віана, Е. Жільсона, Ж. Кокто, Ж. Маре, А. Камю, П. Елюара, Г. Аполінера, С. де Бовуар, Ж. Греко, Е. Піаф та багатьма іншими. Змінюється філософсько-естетична проблематика, але внутрішнє розгортання започатковується раніше. А саме

під час створення і публікації праць Г. Марселя. Працюючи над оновленням стилістики зовсім неабстрактного, університетсько-метафізичного стилю, він прагне наблизитись до з'ясування умов буття людини у світі. Проблеми, представлені ним у «Метафізичному щоденнику», «Володіти і бути»: пролегоменах до метафізики надії», спрямовані на з'ясування змісту феноменів таємності, відтворення, онтологічної потреби, технічного відчуження, зосередженості, дійсної присутності. Таємниця є дещо наочно не збагненим, усамітненим щодо мене як вища цінність буття. Її суть є відчиненою прихованістю, нераціональним Ти. Останнє співпадає з ідеєю всесвітнього порядку, який визнає спрямованість усіх внутрішніх зусиль. Природа відтворення протистоїть вимогам позитивної філософії, стаючи сферою розквіту внутрішнього світу особистості, призводячи до остаточного зникнення поняття неможливості екзистенціального досвіду взагалі. Подолання раціональних процедур — мета відновлення багатогранної проблематики існування.